

RAST

RAST

RAST

RAST

ΡΑΣΤ ΕΚΤΡΟΠΗ RAST DIVERSION

ΡΑΣΤ ΕΚΤΡΟΠΗ

7, 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2025

Ώρα Έναρξης: 20:00

ΝΕΩΡΙΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΧΩΡΟΥ ΟΙΝΙΑΔΩΝ,
ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

**Άγγελος Κράλλης,
Πάνος Χαραλάμπους**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Ελένη Ρήγα

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

3 137

RAST DIVERSION

7, 8 July 2025

Start Time: 20:00

SHIPYARDS OF THE
ARCHAEOLOGICAL SITE
OF OINIADES,
AETOLIA-ACARNANIA

ARTISTS

**Angelos Krallis,
Panos Charalambous**

CURATED BY

Eleni Riga

ORGANIZED BY

3 137

Κάθε φορά που σχεδιάζουμε το πρόγραμμα του 3 137, κοιτάμε τι συμβαίνει γύρω μας τη δεδομένη στιγμή. Μας ενδιαφέρει τι απασχολεί την κοινότητα, τι συζητούν οι συνεργάτες-ιδες, οι φίλοι-ες μας, τι πόροι υπάρχουν στη διάθεσή μας, τι θέλουμε και τι μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το σημείωμα, δύο πόλεμοι βρίσκονται σε εξέλιξη, οι ειδήσεις είναι καθημερινά ζοφερές, οι διεθνείς οικονομικές σχέσεις παραμένουν εύθραυστες. Βρισκόμαστε στην αρχή του καλοκαιριού, με τη θερμοκρασία να έχει ήδη φτάσει τους 30 βαθμούς Κελσίου, προμηνύοντας ένα ιδιαίτερα θερμό καλοκαίρι. Ταυτόχρονα, οι φυσικοί και οικονομικοί πόροι είναι ολοένα και λιγότερο διαθέσιμοι.

Σε αυτό το ‘τοπίο’ που σκιαγραφείται πιο πάνω, ήρθε μια συνάντηση με την Ελένη Ρήγα, ανεξάρτητη επιμελήτρια που παράλληλα πραγματοποιεί ένα πρόγραμμα αφιερωμένο στην οικολογία στη Μεσόγειο (Office of Hydrocommons) με σκοπό να βρούμε ένα κοινό σημείο συνεργασίας και ανάπτυξης διαλόγου. Έτσι, σήμερα, είμαστε στην ευχάριστη θέση να παρουσιάζουμε το έργο *ΡΑΣΤ Εκτροπή*, σε μια μοναδική τοποθεσία με ιστορική, φυσική, πολιτική και συμβολική σημασία, σε έναν τόπο αρχέγονης ομορφιάς. Σας καλούμε, λοιπόν, να σταθούμε μαζί στην αφήγηση μιας ιστορίας που πηγάζει από τον τόπο, το τοπίο και τους ανθρώπους του.

Θερμές ευχαριστίες σε όλους-ες τους εμπλεκόμενους-ες, ειδικά στην Ελένη Ρήγα, στον Πάνο Χαραλάμπους και στον Άγγελο Κράλλη.

FORWARD

Each time we curate the program of 3 137, we look closely at what is happening around us at that specific moment. We are interested in what concerns our community, what our collaborators and friends are discussing, what resources are available to us, what we desire and what can actually be realized.

At the time of writing this note, two wars are ongoing, the news is relentlessly bleak, and international economic relations remain fragile. As summer begins, temperatures have already reached 30°C, signaling a long, hot season ahead. Meanwhile, natural and economic resources are becoming increasingly scarce.

In this context, our encounter with Eleni Riga, independent curator who runs in parallel a program dedicated to ecologies in the Mediterranean (Office of Hydrocommons) offered a space for collaboration and dialogue. Today, we are pleased to present the work *RAST Diversion* in a unique location—one of historical, natural, political and symbolic significance, a site of primal beauty. We invite you to join us in narrating a story that emerges from the land, the landscape, and its people.

Warm thanks to everyone involved — especially Eleni Riga, Panos Charalambous and Angelos Krallis.

Το έργο *ΡΑΣΤ Εκτροπή* είναι μια τοποειδική εγκατάσταση και ένα ηχητικό γεγονός από τους καλλιτέχνες Πάνος Χαραλάμπους και Άγγελος Κράλλης. Είναι βαθιά ριζωμένο στη γεωμυθολογία του ποταμού Αχελώου — ένα ζωντανό αρχείο όπου φυσικά φαινόμενα εγγράφονται στις ανθρώπινες αφηγήσεις ως μνήμη και μεταμορφωτική δύναμη. Σχεδιασμένο για το νεώσοικο (νεώς, γενική ενικού του ναῦς = πλοίο + οίκος) των Οινιάδων, το έργο εκτυλίσσεται σε έναν χώρο όπου κάποτε ο ποταμός συνάντησε τη θάλασσα. Αυτό το έργο ανταποκρίνεται σε μια οικοφεμινιστική πρόσκληση, με μια ευαισθησία που διαπνέεται από τη σχέση με το νερό και τις ευάλωτες κοινότητες.

Πολύ πριν τα γόνιμα ιζήματα του Αχελώου δημιουργήσουν τη νέα στεριά, εδώ άκμαζε ένας αρχαίος λιμένας. Ναύσταθμοι διευκόλυναν την αδιάκοπη ροή των σκαφών, συνδέοντας την ανθρώπινη επιδίωξη με τις μεταβαλλόμενες ροές νερού. Αν και σήμερα, οι Οινιάδες βρίσκονται στη ξηρά, στην αρχαιότητα διέθεταν πολλαπλούς λιμένες, με το συγκεκριμένο ναυπηγείο να είναι από τα καλύτερα διατηρημένα στη Μεσόγειο.

Στο επίκεντρο του *ΡΑΣΤ Εκτροπή* βρίσκεται η πολύπλοκη αλληλεπίδραση της εκτροπής — οι φυσικές στρεβλώσεις του ποταμού συνυφασμένες με τις ανθρώπινες προσπάθειες να ελέγξουν, αναπροσαρμόσουν και οικειοποιηθούν τα νερά του. Αυτή η ένταση εκτείνεται πέρα από το φυσικό επίπεδο και περνά στα πολιτισμικά μονοπάτια της παρέκκλισης — χειρονομίες που διαταράσσουν τις εδραιωμένες δομές εξουσίας και αναδιαμορφώνουν τη σχέση μας με το νερό και τη γη. Εδώ, το έργο ενστερνίζεται μια βαθιά αλλαγή παραδείγματος εμπνευσμένη από τη φιλόσοφο

του πολιτισμού Astrida Neimanis: η φύση, και ειδικά το νερό, δεν είναι πόρος προς κατοχή ή έλεγχο, αλλά ένας συνεργάτης με τον οποίο είμαστε πάντα σε βαθιά εμπλοκή — «σκέφτομαι με το νερό» σημαίνει μια ηθική σχέσεων φροντίδας, ευαλωτότητας και αμοιβαιότητας, που αμφισβητεί την ανθρωποκεντρική κυριαρχία. Αυτή η σχεσιακότητα απαιτεί να περάσουμε από την ιδιοκτησία σε έναν τρόπο συνύπαρξης — να ακούμε και να ανταποκρινόμαστε στο νερό ως δρώντα παράγοντα στο περιβάλλον που μοιραζόμαστε.

Κεντρικό στοιχείο στο έργο είναι ο μύθος της μάχης μεταξύ του Αχελώου και του Ηρακλή για την πριγκίπισσα Δηιάνειρα. Ο θεός-ποταμός, μεταμορφωμένος σε ισχυρό ταύρο, ηττάται και χάνει ένα κέρατο — ισχυρό σύμβολο της εκτροπής του ποταμού και μεταφορά για το πώς το παρελθόν αναδιαμορφώνεται σε πόρο για μελλοντική πλοήγηση. Αυτός ο μύθος προαναγγέλλει αιώνες ανθρώπινων παρεμβάσεων στο τοπίο της Αιτωλοακαρνανίας, κληρονομιά που φτάνει ως σήμερα, με σχέδια εκτροπής του ποταμού προς τη Θεσσαλία. Αυτή η επαναδιαμόρφωση εξουσίας και αφήγησης ηχεί στις σύγχρονες θεωρίες του Yves Citton για τη «μυθοκρατία» — μια μορφή συλλογικής διακυβέρνησης διαμορφωμένη από τη δύναμη του μύθου ως κοινή πραγματικότητα που συγκλίνει τις ροές επιθυμίας, πίστης και μνήμης. Στο *ΡΑΣΤ Εκτροπή*, η μυθοκρατία ερμηνεύεται ως πλαίσιο κατανόησης του πώς οι πολιτισμικές αφηγήσεις γύρω από τον ποταμό και τις μεταμορφώσεις του διαμορφώνουν την κοινοτική ταυτότητα και δράση. Η εγκατάσταση μας καλεί να εμπλακούμε με τον μύθο όχι ως στατικό θρύλο, αλλά ως ζωντανή πολιτική δύναμη — μία που διαμορφώνει το πώς οι κοινότητες φαντάζονται και εκδηλώνουν τη σχέση τους με το περιβάλλον. Έτσι, ο μύθος μεταμορφώνεται σε εργαλείο αντίστασης και επαναπροσανατολισμού, επιτρέποντας εναλλακτικές μορφές συλλογικής εξουσίας με οικολογική ευαισθησία αντί για μοντέλα εκμετάλλευσης και εξόρυξης.

Ο Χαραλάμπους διοχετεύει αυτές τις εντάσεις σε γλυπτική μορφή: σωλήνες άρδευσης διατρέχουν τον χώρο σε μια διαδοχική, φιδίσια κίνηση, παραπέμποντας τόσο στο ελικοειδές σώμα του Αχελώου όσο και στα επίγεια δίκτυα του σύγχρονου αγροτικού ελέγχου. Το μοτίβο του φιδιού παραπέμπει στη διάλεξη το *Τελετουργικό του φιδιού* του Aby Warburg, όπου οι αρχαίοι πολιτισμοί προσπάθησαν να εξευμενίσουν τις δυνάμεις της φύσης μέσω τελετών, μαγείας και προσευχής. Ο Warburg παρατήρησε ότι όλες οι προ-τεχνολογικές κοινωνίες, χωρίς έλεγχο του νερού, στρέφονταν προς το τελετουργικό για να επιβιώσουν και να συνυπάρξουν με τα φυσικά στοιχεία.

Ωστόσο, αντί της εθνογραφικής οπτικής του Warburg για τους ιθαγενείς πληθυσμούς της Αμερικής, ο Χαραλάμπους υιοθετεί την προσέγγιση της αυτο-εθνογραφικής εμπειρίας, αξιοποιώντας τη βιωμένη γνώση του με τις αγροτικές και αλιευτικές κοινότητες του Ξηρόμερου και της λίμνης Αμβρακίας. Αυτή η ενσώματη γνώση αντανακλά έναν ευάλωτο πληθυσμό βαθιά αλληλεξαρτώμενο από το περιβάλλον του — μια κατάσταση που δεν είναι αποτέλεσμα απόφασης αλλά συνυφασμένης, αδιάσπαστης ταυτότητας. Οι σωληνώσεις άρδευσης, μεταμορφωμένοι από απλά γεωργικά εργαλεία σε ζωντανές μορφές, αποκρυσταλλώνουν μια κριτική αντανakλαστική σχέση μεταξύ μύθου, τεχνολογίας και τοπίου. Η αναφορά του τελετουργικού του φιδιού προσεγγίζει τη σύγχρονη περιβαλλοντική διαχείριση ως αντήχηση των προγονικών διαπραγματεύσεων με τον κόσμο πέρα από τον άνθρωπο.

Μια βάρκα από τη λίμνη Αμβρακία — έμβλημα επιβίωσης από τον αγροτικό τόπο του Χαραλάμπους — μετατρέπεται σε μουσικό όργανο, μεταφέροντας τις αλληλοσυμπλεκόμενες ιστορίες της τοπικής ζωής και της οικολογικής συνεξάρτησης. Αυτή η χειρονομία συνεχίζει την προσωπική μνήμη με τον συλλογικό αγώνα για τη γη και το νερό, προκαλώντας μας να σκεφτούμε ποια εξουσία

ελέγχει αυτούς τους ζωτικούς πόρους. Ο Χαραλάμπους χορεύει ένα αποσυμβολισμένο και επιμηκυμένο τσάμικο πάνω στη μαρμάρινη επιφάνεια.

Ο ήχος μετατρέπεται σε τόπο παρεκτροπής και υπέρβασης. Ο Άγγελος Κράλλης δημιουργεί ένα ηχητικό παλίμψηστο βασισμένο στη *rast makam*. Μέσω ζωντανής επεξεργασίας, μικρο-ηχών και ενσωμάτωσης *field recordings*, επαναφαντάζεται το *rast*, μεταμορφώνοντάς το σε ένα δυναμικό ηχοτοπίο που αντιστέκεται στην κατηγοριοποίηση. Η έννοια του *ritournelle*, όπως τη διατυπώνουν οι Deleuze και Guattari, διατρέχει το έργο: ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο που χαράσσει προσωρινή εδαφικότητα μέσα στο χάος — ένας ήχος που γίνεται τόπος, μόνο για να εγκαταλειφθεί και να μεταμορφωθεί. Είναι αυτή η υπαρξιακή χειρονομία που ‘εμψυχώνει’ την πρακτική του με το modular.

Το έργο συνολικά διανοίγει μια νέα εποχή όπου η ακρόαση είναι πολιτική πράξη, μια χειρονομία συντονισμού με τις φωνές και οικολογίες που αντιστέκονται στην ανθρώπινη κυριαρχία, ένα «φωνόκαινο». Μαντείες, επικλήσεις, τραγούδια ως όργανα επιθυμίας και μαγείας — γίνονται δυνάμεις που επηρεάζουν και κινούν σώματα, όπως υποστηρίζει η Vinciane Despret — εμψυχωμένα πέρα από το καθαρά ακουστικό, το έργο ‘ζωοποιείται’ από μια δύναμη υπερβατική.

ELENI RIGA

CURATORIAL NOTE

RAST Diversion is a site-specific installation and sonic event by Panos Charalambous and Angelos Krallis, deeply rooted in the geomythology of the Achelous River—a living archive where natural phenomena become inscribed in human narratives as both memory and transformative force. Conceived especially for the harbor deck—the neosoikos, or “house of the ship”—at the Oiniades archaeological site, the work unfolds in a space where the river once met the sea. This work responds to my ecofeminist invitation, one sensible to the relation with water and vulnerable communities.

Long before the Achelous River’s fertile sediments created new land, an ancient port thrived here. Ship sheds once facilitated the steady flow of vessels, bridging human endeavor and the mutable currents of water. Though Oiniades now lies inland, in antiquity it boasted multiple harbors, with this particular shipyard among the best-preserved in the Mediterranean.

At the heart of *RAST Diversion* lies an intricate interplay of diversion—the river’s natural meanders interwoven with humanity’s attempts to control, reroute, and domesticate its waters. This tension extends beyond the physical to cultural acts of deviation and transgression—gestures that disrupt established power structures and reconfigure our relationship with water and land. Here, the work embraces a profound paradigm shift inspired by the cultural theorist Astrida Neimanis: nature, particularly water, is not a resource to be owned or controlled, but a collaborator with whom we are always entangled. We think with water is emphasizing a relational ethics of care, vulnerability, and mutuality that

challenges anthropocentric domination. This relationality demands moving beyond occupation toward a mode of co-existence—listening and responding to water as an agent in our shared environment.

Central to the work is the myth of the battle between Achelous and Hercules over Princess Deianeira. The river god, transforming into a mighty bull, is defeated and left with a broken horn—a potent symbol of the river’s diversion and a metaphor for reshaping the past as a resource for future navigation. This myth prefigures centuries of human interventions in the Aetolia-Acarmania landscape, a legacy that extends into present-day plans to divert the river toward Thessaly.

This reconfiguration of power and narrative echoes Yves Citton’s recent theorization of mythocracy—a form of collective governance shaped by the power of myth as a shared reality that converges flows of desire, belief, and memory. In *RAST Diversion*, mythocracy emerges as a framework for understanding how cultural narratives around the river and its transformations shape communal identity and agency. The installation invites us to engage with myth not as static legend but as a living political force, one that shapes how communities imagine and enact their relationship with the environment. In this sense, myth becomes a tool of both resistance and reorientation, enabling alternative forms of collective power rooted in ecological attunement rather than exploitation and extraction.

Charalambous channels these tensions into sculptural form: irrigation pipes wind through the space in a serpentine succession, evoking both the sinuous body of Achelous and the grounded, land-bound networks of modern agricultural control. This serpent motif recalls Aby Warburg’s *Ritual of the Serpent*, a meditation on how ancient cultures sought to appease nature’s forces through ritual, magic and prayer. Warburg noted that pre-technological cultures, lacking water control, turned to ritual to survive and coexist with the natural elements. Yet, unlike Warburg’s external ethnographic perspective on Indigenous American population,

Charalambous adopts an auto-ethnographic approach, drawing on his lived experience with the rural and fishing communities of Xiromero and Lake Amvrakia. This embodied knowledge reflects a vulnerable population deeply interdependent with their environment—a condition not of choice but of situated, inseparable identity. The irrigation pipes, transformed from mere agricultural tools into living, sinuous forms, crystallize a critical reflection on myth, technology, and landscape. Invoking Warburg's serpent ritual situates contemporary environmental management as an echo of ancestral negotiations with the more-than-human world.

A boat from Lake Amvrakia—an emblem of subsistence from Charalambous' rural home—becomes a musical instrument, carrying the intertwined stories of local life and ecological entanglement. This gesture weaves personal memory with collective struggle over land and water, prompting reflection on who controls these vital resources. Charalambous dances a deconstructed *tsamiko*—a traditional dance—stretched and elongated on marble surfaces.

Sound becomes a site of deviation and transcendence. Angelos Krallis creates a sonic palimpsest based on the *rast* makam. Through live processing, micro-sounds, and the incorporation of field recordings, he reimagines *rast*, transforming it into a dynamic soundscape that resists categorization. The concept of *ritournelle*, as articulated by Deleuze and Guattari, runs through the work: a recurring motif that carves out a temporary territory within chaos — a sound that becomes a place, only to be abandoned and transformed. It is this existential gesture that animates my practice with modular synthesis.

The work as a whole opens up a new era in which listening becomes a political act — a gesture of attunement to voices and ecologies that resist human dominance — a kind of *phonocene*. Oracles, invocations, songs as instruments of desire and magic become forces that affect and move bodies, as Vinciane Despret suggests — animated beyond the purely acoustic, the work becomes enlivened by a transcendent force.

ΠΑΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΡΑΣΤ ΕΚΤΡΟΠΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ-ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΧΕΛΩΪΤΙΔΑ ΖΩΝΗ

... Πώς εκτρέπεται η κοίτη ενός ποταμού (μύθος Αχελώου, Δράκου, οφέως, ο ήρωας Ηρακλής...και το κέρας της Αμάλθειας-αφθονίας).

... Πώς εκτρέπεται-μοιράζεται το νερό μιας πηγής-κόρης...φονεύοντας το δράκοντα, ο ήρωας της πίστης Αγ. Γεώργιος – ελευθερώνοντας την.

... Πώς μεταφέρεται με μεταλλικά οφιοειδή δίκτυα (σωληνώσεις) το νερό από τα ποτάμια, τις λίμνες, τα κανάλια, στις άνυδρες περιοχές του Ξηρομέρου για το πότισμα του καπνού κυρίως...

Πώς εκτρέπεται μια φωνή...αυτή του AGOROCKER αρχι-τραγουδιστή Τ. Καρναβά απ'τους ωδαικούς κανόνες ορθοφωνίας με ανατονισμούς, υπερτονισμούς, χρωματισμούς, διπλοφωνίες, τριπλοφωνίες, τραγίσματα, ζωοφωνίες, τερετίσματα, βατραχισμούς...

Πώς εκτρέπεται ένας ρυθμός-χορός...

Το τσάμικο από τις λεβεντοφανείες και τις εθνικές φαντασμαγορίες... σε ένα χορό αυτοαναφορικό, παθητικό, αργό, ηδυπαθή μέχρι ακινησίας... στον τόπο...

Πώς τέλος εκτρέπονται οι δομές, τα επεισόδια, τα συμβάντα ενός Ξηρομερίτικου πανηγυριού... σε μια in situ εγκατάσταση... ένα sonic happening... μια αυτοσχεδιαστική συνθήκη σε έναν φορτισμένο αρχαιολογικό χώρο (νεώσοικοι Οινιάδων)

σε ένα υποθετικό χρόνο... όχι ως ένα ακόμα ανα-παραστατικό εγχείρημα... μιας πιθανής βιωσιμότητας...αλλά ως γεγονός-επιτελεστικό... που υπερβαίνει οποιαδήποτε βιωμένη εμπειρία... αφήνοντας την ανολοκλήρωτη... αδιαμόρφωτη! δοκιμαστικά...όχι οριστικά!

Το *Rast Εκτροπή*, το project προϋποθέτει μια ροή, ένα ρεύμα, μια πλημμύρα... Ένα φούσκωμα για να εκδηλωθεί 'εν φωναίς και οργάνοις'...μια ένταση... ένα ξεχείλισμα... Όπως το νερό!

Το *Rast Εκτροπή* χρειάζεται ένα σώμα, ένα πάθος για να εκδηλωθεί απαραίτητως... δεν είναι απλώς ένα ίχνος...για να αναγνωρισθεί!

Με τους μιμητικούς χορούς, ... (γίνεσθαι πουλί-αετός...γίνεσθαι αμφίβιος-λίμνη, γίνεσθαι φίδι-ποταμός) το υποκείμενο Π.Χ...επιχειρεί μια, απώλεια εαυτού...εκτρέπεται σε ένα “άλλο σώμα”... σ’ένα ξένο αλλά καθ’όλα φυσικό ον, χωρίς μάσκες και παρενδυσίες...χορεύοντας διανοίγει έναν “κοινό τόπο” προπολιτικό της ηδονής, της οδύνης, της ανάγκης...σε έναν χρόνο ενεστωτικό!...επινοεί έναν μηχανισμό (γυάλινα ποτήρια) για να υπερβεί την βαρύτητα...να υπερυψωθεί ελάχιστα, από το χώμα, τη λάσπη...το το δυσκολοβίωτο παρόν...προσωρινά!

PANOS CHARALAMBOUS

RAST DIVERSION

THOUGHTS—NOTES FROM THE ACHELOOS

FLOODPLAIN

... How does the riverbed get diverted? (The myth of Acheloos, Dragon, serpent—Hercules the hero— and the Horn of Amalthea—abundance...)

... How does the water of a spring—a core—get diverted- split? By slaying the dragon, the hero of faith, St. George, set free...

... How does water travel in serpent-like metal veins (tubular)? Drawn from rivers, lakes and canals to the arid lands of Xiromero, to quench the thirst of tobacco fields...

How does a voice get diverted?... That AGROROCKER frontman T. Karnavas— veering from the road-rules of proper diction—bending tones, overtones, colors, doublings, triplings, bleatings, animal calls, chirpings, croaks...

How does a rhythm—a dance—get diverted? The tsamiko from lofty revelations and national phantasmagorias into a dance of self-reference—passive, slow, languid to the point of stillness—rooted in the land...

And how, finally, do the structures, the episodes, the events of a Xiromero village fair get diverted? Into an in situ installation—a sonic happening— an improvisational gathering in a charged archaeological

site (the shipyards of Oiniades)— in a hypothetical time—not as yet another representational attempt at viability— but as an event — a performance — that transcends any lived experience — leaving it unfinished, Unformed — a test — never definitive! Rast Diversion, this project, demands a flow, a current, a flood — a surge to be born in voices and instruments — an intensity — an overflow — like water itself!

Rast Diversion needs a body, a passion, to manifest — it will be only a trace — so it can be recognized!

Through mimetic dances — becoming a bird-an eagle... becoming amphibious-a lake, becoming a snake-a river — the subject, e.g., in the past, attempts a loss of self... is diverted into an “other body”... into a foreign yet entirely natural being, without masks or disguises...

Through dance, they open up a “common ground” — a pre-political space of pleasure, pain, necessity — in a present tense moment!

He devises a mechanism (glass cups) to transcend gravity... to elevate themselves slightly from the soil, the mud... from the hard-to-live present... temporarily!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΡΑΛΛΗΣ

ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑΔΥΟ ΒΑΡΚΕΣ ΤΟΥ ΠΧ

*Στέκεται και λογαριάζει, μα
Σαρανταδυό τις βγάζει*

Το Ακαρνανικό Ράστ προϋποθέτει μια κακή αριθμητική πράξη, ένα λειψό πηλίκο και κατά συνέπεια μια ηχητική μετατόπιση τετραδιάστατη. Η πολλαπλότητα του είναι ποιοτική και όχι ποσοτική καθώς δεν αφορά τόσο τις νότες, όσο την χροιά και την εκφορά τους. Αναπτύσσεται σε μία ριζωματική κατάσταση κάμπτοντας τον χρόνο με τη λαβυρινθική του πρόοδο, δίνοντας εύφορο έδαφος σε μία ριζοσπαστική μεταμόρφωση ανοιχτή στα ενδεχόμενα.

Η ατομική εμπειρία του παίκτη, του χορευτή, του συνδαιτυμόνα σε έναν σκοπό Ραστ συγκροτείται πάνω σε μία ατέρμονη κατάσταση αλλαγής και εσωτερικής αναμόχλευσης παρά τη στατική του επιφάνεια. Για να εντοπιστούν και να εκτραπούν αυτές οι συνεχείς ροές χρειάζεται μία συναρμογή σε επίπεδο μικρο-ήχου. Χαώδεις συχνότητες, μικροφωνισμοί, καλέσματα και παραγγελιές, χθόνιες ηλεκτρικές εκκενώσεις, θραύσματα και αντηχήσεις με πορώδη όρια και συνεχή μεταβολή στη διάρκεια και το μέγεθος τους καθορίζουν την συνύπαρξη και την οντολογική υπόσταση του γλεντιού.

*Σαράντα βάρκες στο γυαλό, μα
Ο Πάνος τις λέει Σαρανταδυό*

Ενάντια σε κάθε είδους φαινομενολογία, ένας ισχυρισμός του ΠΧ μας οδήγησε στους Νεώσοικους Οινιαδών. Ίσως από την αρχή να υπήρχαν σαρανταδυό βάρκες και κάποιες φορές να μοιράζονταν ακριβώς την ίδια τοποθεσία. Σε αυτή την περίπτωση οι λέξεις “σαράντα βάρκες” στέκουν ασαφείς. Ίσως αυτό που θα σας πω σας μπερδέψει παραπάνω, αλλά η βάρκα του ΠΧ είναι όλες οι βάρκες που δεν βλέπετε.

Σχετικά με τα όργανα

To modular synthesizer

Μια προσωπική σωσίβια λέμβος στον ωκεανό του ήχου μετατρέπεται σε μία επέκταση της σωματικής ακροαματικής μνήμης. Δεν είναι παρά ένα απομεινάρι της τεχνολογικής εξέλιξης - απόγονος του τηλεφωνικού κέντρου και του εξοπλισμού επισκευής ραδιοφώνων. Μία απαρχαιωμένη μηχανή επιθυμίας που παρουσιάζεται εκ των προτέρων ανεπαρκής αλλά ελεύθερη πια, έτοιμη να παιανίσει σαν ηλεκτρική ζυγιά.

Η Βάρκα

Ο ΠΧ προσπερνά κάθε έννοια μετα-πρωτότυπου ή μετα-αντίγραφου και κατακτά ένα επίπεδο εμμένειας όπου καταλυτικό ρόλο παίζει όχι ή βάρκα του αλλά η πολλαπλότητα της, σε παράθεση με την πολλαπλότητα του Ακαρνανικού Ραστ. Όπου βλέπετε την βάρκα ντουμπλ-μπάσο του ΠΧ, να γνωρίζετε πως πρόκειται για έναν εν δυνάμει στόλο που αποτελείται από: μια προγονική βάρκα που επιβιώνει σε μια φθαρμένη φωτογραφία, μία βάρκα-κρεβάτι τοποθετημένη σε μία καπναποθήκη, τη βάρκα του αδερφού του, ένα ζευγάρι κουπιά και ένα σκαρί που στέκουν δίπλα σε φούγκες εβδομήντα οκτώ στροφών και free jazz jams νοτισμένων απ' την πάχνη της λίμνης, ένα κέλυφος από πολυεστέρα στην οδό Κυκλάδων, μία βάρκα ψαροφαγίας στο Κουκάκι κ.ο.κ. Η βάρκα του ΠΧ καταφέρνει να βρίσκεται σε πολλά σημεία την ίδια στιγμή διεκδικώντας μία νέα υβριδική έκφραση σε έναν χώρο και χρόνο όπου συνυπάρχουν το παρελθόν, το παρόν και οι προοπτικές του μέλλοντος. Οι ατέλειες και η αδυναμία της να συγκροτήσει μία ενιαία τελική φόρμα την καθιστούν το τέλειο όχημα εκτροπής και επανεδαφοποίησης, την πρώτη ελεύθερη βάρκα της Αμβρακίας.

ANGELOS KRALLIS

THE FORTY-TWO BOATS OF P.CH.

*He stands and counts, yet
He counts them as forty-two.*

The Acarnanian Rāst presupposes a flawed arithmetic operation, an incomplete quotient and consequently a four-dimensional sonic displacement. Its multiplicity is qualitative rather than quantitative, as it pertains less to the notes themselves than to their timbre and articulation. It unfolds in a rhizomatic condition, bending time with its labyrinthine progression, providing fertile ground for a radical metamorphosis open to possibilities.

The individual experience of the player, the dancer, the reveler in a Rāst tune is forged within a perpetual state of change and inner upheaval, despite its static surface. To detect and divert these continuous flows requires an assemblage at the level of micro-sound: chaotic frequencies, microphonic feedback, calls and requests, chthonic electrical discharges, fragments and echoes with porous boundaries and constant variation in duration and size define the coexistence and ontological essence of the celebration.

*Forty boats on the shore, yet
Panos counts them as forty-two.*

Against all phenomenology, a claim by P.CH. led us to the shipyards of Oiniades. Perhaps from the very beginning, there were indeed forty-two boats, and at times they might have shared precisely the same location. In this case, the words “forty boats” remain ambiguous. Perhaps what I’m about to say will confuse you even more, but P.CH.’s boat is all the boats you cannot see.

On the Instruments

The Modular Synthesizer

A personal life raft in the ocean of sound, it becomes an extension of the body's auditory memory. It is nothing but a remnant of technological evolution—descendant of the telephone exchange and radio repair equipment. An obsolete machine of desire that presents itself as inadequate from the outset yet liberated, ready to sound forth like an electric zygia (traditional folk ensemble).

The Boat

P.CH. surpasses any notion of meta-original or meta-copy and attains a level of immanence where the crucial role is played not by the boat itself but by its multiplicity, juxtaposed with the multiplicity of the Acarnanian Rāst. Wherever you see P.CH.'s double-bass boat, know that it is in fact a fleet in being comprising: an ancestral boat surviving in a worn photograph, a boat-bed placed in a tobacco warehouse, his brother's boat, a pair of oars and a keel resting beside 78-rpm fugues and free jazz jams dampened by lake dew, a fiberglass shell on Kykladon Street, a fish-eating boat in Koukaki, and so on. P.CH.'s boat manages to exist in many places at once, claiming a new hybrid expression in a space-time where past, present, and future prospects coexist. Its imperfections and its inability to coalesce into a singular final form make it the perfect vehicle for diversion and reterritorialization—the first free boat of Amvrakia.

Συντελεστές

Καλλιτέχνες
Άγγελος Κράλλης,
Πάνος Χαράλαμπος

Επιμέλεια
Ελένη Ρήγα

Οργάνωση
3 137

Οργάνωση και εκτέλεση παραγωγής
Παντελής Καρασεβδάς

Ηχοληψία
Δημήτρης Καλούσης

Γραφείο Τύπου
Φωτεινή Μπάρκα

Γραφιστική επιμέλεια
Πάνος Παπαναγιώτου

Εκτύπωση
Πλέτσας

Φωτογράφιση
Αλεξάνδρα Μασμανίδη

Βίντεο Καταγραφής
YOOOP Studio

Main Contributors

Artists
Angelos Krallis
Panos Charalambous

Curated by
Eleni Riga

Organized by
3 137

Production Manager
Pantelis Karasevdas

Sound Engineer
Dimitris Kalousis

Press Office
Fotini Barka

Graphic Design
Panos Papanagiotou

Printing
Pletsas

Photography
Alexandra Masmanidi

Video Documentation
YOOOP Studio

© 2011 Blackwell Publishing Ltd *Journal of Internal Medicine* 270: 101–110

ΡΑΣΤ ΕΚΤΡΟΠΗ

RAST DIVERSION